

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul European

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 25 martie 2008

în Cauza Gaga împotriva României

(Cererea nr. 1562/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la data de 29.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Gaga împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, judecători,

și domnul Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 4 martie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 1562/02, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Gheorghe Gaga (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 21 iulie 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, este reprezentat de Diana Alexandra Andrașoni, avocată la Cluj-Napoca. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul invocă îndeosebi faptul că a fost condamnat în contumacie, contrar art. 6 din Convenție.

4. La 3 martie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1964 și locuiește la Fizeș.

6. Printr-o ordonanță din 4 octombrie 1999 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj-Napoca, reclamantul a fost arestat preventiv pe motiv că era bănuț că a comis un omor. În urma recursului reclamantului, la 3 decembrie 1999, Curtea de Apel Cluj-Napoca a dispus eliberarea sa în cursul procedurii.

7. Printr-o decizie din 6 iunie 2000, pronunțată în lipsa reclamantului, Tribunalul Cluj a achitat reclamantul de acuzația de omor. Bazându-se pe declarațiile reclamantului și pe mai multe mărturii, precum și pe concluziile unui raport de expertiză medico-legală a victimei și pe un proces-verbal întocmit la locul infracțiunii, instanța a constatat că reclamantul a provocat decesul victimei lovind-o cu un obiect metalic. Cu toate acestea, instanța a considerat că reclamantul a acționat în legitimă apărare deoarece victima a pătruns noaptea, prin efracție, la domiciliul său pentru a-i fura bunuri și că l-a amenințat cu un obiect care semăna cu un cuțit. Parchetul a înaintat apel împotriva acestei decizii, susținând că reclamantul a depășit limitele unei apărări în raport cu gravitatea atacului.

8. Printr-o decizie din 3 octombrie 2000, pronunțată în prezența reclamantului, Curtea de Apel Cluj-Napoca a respins apelul, considerând că reclamantul se afla într-o stare emoțională puternică cauzată de atac și că, prin urmare, nu putea aprecia obiectiv situația pentru a pregăti o apărare proporțională. Parchetul a înaintat recurs în fața Curții Supreme de Justiție, invocând eroarea în aprecierea faptelor din partea instanțelor de fond.

9. La 29 ianuarie 2001 reclamantul a fost citat să compară în fața Curții Supreme prin afișare la domiciliul fostei sale soții, deși, printr-o scrisoare înregistrată la 14 septembrie 2000 în registrul Curții de Apel Cluj-Napoca, aceasta din urmă ar fi informat în

scris instanțele naționale că reclamantul nu mai locuia acolo din 1995 ca urmare a divorțului lor, cerându-le în mod expres să înceteze să mai trimită la adresa sa citații de prezentare pe numele fostului său soț.

10. Potrivit declarației reclamantului, el a încercat să obțină prin telefon informații de la grefa Curții Supreme, dar i s-a răspuns că numele său nu figura pe lista de audieri.

11. Reclamantul nu s-a prezentat la termenul din 27 februarie 2001 și Curtea Supremă de Justiție a numit un avocat din oficiu. Acesta din urmă a pledat pentru respingerea recursului Parchetului.

12. Printr-o decizie din aceeași zi, Curtea Supremă a admis recursul și a condamnat reclamantul la pedeapsa de opt ani și șase luni de închisoare pentru omor pe motiv că a depășit limitele legitimei apărări. La 9 mai 2002 reclamantul a fost arestat și a început să ispășească pedeapsa.

13. Potrivit declarației reclamantului, la 10 sau 11 mai 2001, a trimis Curții Supreme de Justiție o contestare în anulare împotriva deciziei de condamnare, cerând în principal redeschiderea procesului datorită necitării de a compărea în fața Curții Supreme. În iulie 2001, printr-o scrisoare trimisă Curții Supreme prin intermediul surorii sale, se pare că și-a reiterat contestația.

14. Printr-o scrisoare din 12 septembrie 2001 Curtea Supremă de Justiție a informat reclamantul că cererea sa a fost transmisă la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, în aplicarea art. 399 din codul de procedură penală care reglementează cererile de revizuire a hotărârilor judecătorești definitive. Numele reclamantului era scris incorect, și anume « Goga » în loc de « Gaga ».

15. Guvernul contestă existența scrisorii pretins trimisă Curții Supreme în iulie 2001. El afirmă că reclamantul nu a sesizat această instanță decât printr-o scrisoare, a cărei copie a prezentat-o, fără a preciza totuși data trimiterii, intitulată « Recurs – Contestație în anulare » și înregistrată la grefa Curții Supreme de Justiție la 7 septembrie 2001.

16. La 1 și 23 iunie 2001 reclamantul a cerut Parchetului Cluj revizuirea deciziei de condamnare, invocând, pe de o parte, că citația de a se prezenta fusese greșită și, pe de altă parte, o interpretare eronată a actelor aflate la dosar. La 2 august 2001 Parchetul a trimis dosarul Tribunalului Cluj.

17. La termenul din 25 septembrie 2001 reclamantul a renunțat la cererea sa de revizuire, pe motiv că era încă în așteptarea unei copii a motivației deciziei din 27 februarie 2001 a Curții Supreme de Justiție. El a declarat că dorește să introducă o nouă cerere imediat ce va intra în posesia acestei motivații.

18. Potrivit informațiilor furnizate de Guvern, motivația deciziei din 27 februarie 2001 nu a fost pusă la dispoziția părților decât la 22 august 2001. Decizia nefiind notificată reclamantului, acesta a făcut rost de ea prin intermediul familiei sale în 2002.

19. La 15 iulie 2002 reclamantul a formulat o nouă cerere de revizuire, reiterând argumentele enunțate anterior.

20. Printr-o decizie din 18 noiembrie 2002 Tribunalul Cluj a respins cererea, pe motiv că niciunul din motivele prevăzute de codul de procedură penală pentru a justifica revizuirea unei decizii definitive nu era incident în cazul în speță. Tribunalul a menționat de asemenea că reclamantul ar fi putut introduce o contestație în anulare împotriva deciziei respective.

21. În urma apelului și recursului reclamantului, prin două decizii din 16 ianuarie și 11 septembrie 2003, Curtea de Apel Cluj-Napoca și Curtea Supremă de Justiție au confirmat decizia din 18 noiembrie 2002.

22. Cererile reclamanților adresate Ministrului Justiției și Procurorului General în vederea promovării unui recurs în anulare împotriva deciziei de condamnare au primit răspunsuri negative.

23. La 9 mai 2006 reclamantul a obținut o punere în libertate condiționată.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

24. Dispozițiile pertinente ale codului de procedură penală prevăd următoarele :

Articolul 177 alin. 1

« Invinuitul sau inculpatul se citează la adresa unde locuiește, iar dacă aceasta nu este cunoscută, la adresa locului său de muncă (...) »

Articolul 386

« Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

a) când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită (...) »

Articolul 388

« Contestație în anulare (...) poate fi introdusă de către persoana împotriva căreia se face executarea, cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării (...) »

Articolul 389

« Contestația în anulare se introduce la instanța de recurs care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere. »

Articolul 393

« Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii, atât cu privire la latura penală cât și cu privire la latura civilă. »

Articolul 394

« Revizuirea poate fi cerută când:

a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei (...) »

Articolul 398

« Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după executarea pedepsei sau după moartea condamnatului. »

Articolul 401

« Competentă să judece cererea de revizuire este instanța care a judecat cauza în primă instanță. »

25. Guvernul prezintă copiile numeroaselor decizii ale instanțelor interne care au admis contestațiile în anulare din cauza unor erori de notificare a citațiilor de a compărea.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) din Convenție

26. Reclamantul se plânge că a fost condamnat în contumacie fără a fi avut ocazia de a se apăra în fața Curții Supreme de Justiție. El invocă art. 6 din Convenție care, în părțile sale pertinente, prevede următoarele:

« 1. Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

3. Orice acuzat are, în special, dreptul :

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa ;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale ;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer ;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării ;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere. »

A. Asupra admisibilității

1. Excepția Guvernului întemeiată pe neepuizarea căilor de atac interne

a) Argumentele părților

27. Guvernul invocă mai întâi neepuizarea căilor de atac interne, pe motiv că reclamantul nu a introdus o contestație în anulare, recurs prevăzut de art. 386 și următoarele din codul de procedură penală.

28. Guvernul relevă că în dreptul intern, atunci când o persoană este condamnată *in absentia*, cu încălcarea regulilor referitoare la notificarea citațiilor de a compărea, ea are la dispoziția sa o cale de atac extraordinară, și anume contestația în anulare care, dacă este declarată admisibilă, implică anularea deciziei definitive de condamnare și reexaminarea recursului.

29. Guvernul consideră că recursul era eficient și accesibil, atât teoretic cât și practic, deoarece este vorba despre un recurs prevăzut special pentru cazul în care un acuzat invocă faptul că nu a avut cunoștință de condamnarea sa.

30. În această privință, el menționează că dispozițiile codului de procedură penală care precizau condițiile admisibilității acestei căi de atac sunt clare și că au fost confirmate de jurisprudența instanțelor interne.

31. Prin urmare, Guvernul invită Curtea să concluzioneze că contestația în anulare era o cale de atac eficientă pe care reclamantul a omis să o introducă în termen de zece zile de la începerea executării pedepsei.

32. Reclamantul se opune susținerii Guvernului. El expune faptul că a introdus o contestație în anulare imediat după arestarea sa dar că, din greșeală, Curtea Supremă de Justiție, în loc să o examineze, a reîncadrat-o drept cerere în revizuire și a trimis-o la Tribunalul Cluj. El adaugă că nu avut acces la motivația deciziei de condamnare decât târziu, la câteva luni de la începerea executării pedepsei.

b) Aprecierea Curții

33. Curtea amintește că regula epuizării căilor de atac interne vizează asigurarea din partea statelor contractante oportunității de a preveni sau de a corecta încălcările pretinse mai înainte ca aceste invocări să-i fie prezentate (a se vedea, printre multe altele, *Selmouni împotriva Franței* [GC], nr. 25803/94, paragraful 74, CEDH 1999-V).

34. Cu toate acestea, obligația ce decurge din articolul 35 se limitează la cea a folosirii normale a căilor de atac după toate aparențele eficiente, suficiente și accesibile. În plus, unele circumstanțe deosebite pot scuti reclamantul de obligația de a epuiza căile de

atac interne care i se oferă (*Aksoy împotriva Turciei*, Hotărârea din 18 decembrie 1996, *Colecția* 1996-VI, pag. 2276, paragraful 52).

35. În cazul în speță, Curtea constată că Guvernul susține că reclamantul a omis să introducă o contestație în anulare la Curtea Supremă de Justiție în termen de zece zile de la începerea executării pedepsei. Ea constată de asemenea că reclamantul afirmă că a trimis două scrisori Curții Supreme, prima imediat după arestarea sa la 9 mai 2001 și a doua în iulie 2001.

36. În privința acestor două scrisori, Curtea constată că Guvernul nu contestă decât existența celei din iulie 2001. În privința primei scrisori, pretins trimisă Curții Supreme de Justiție la o zi sau două de la începerea executării pedepsei, el prezintă o copie a acesteia, fără a preciza data trimiterii sale. Cu toate acestea, el susține că reclamantul nu a formulat nicio contestație în anulare în termenul de zece zile prevăzut de lege. Or, Curtea amintește că Guvernului care invocă neepuizarea unei căi de atac interne îi revine sarcina de a aduce dovada acesteia (*Akdivar și alții*, citată anterior, pag. 1211, paragraful 68).

37. În plus, Curtea constată că, deși reclamantul și-a intitulat scrisoarea « Recurs – Contestație în anulare », Curtea Supremă de Justiție a estimat, fără a-și motiva decizia, că era vorba despre o cerere de revizuire și a trimis-o Tribunalului, în condițiile în care revizuirea era o cale de atac clar inefficientă în cazul reclamantului.

38. În fine, Curtea constată că în ziua arestării reclamantului, decizia de condamnare nu era pusă la dispoziția părților. Or, ea relevă că decizia conține un rezumat al actelor de procedură, printre care îndeplinirea procedurii de notificare a citațiilor de a compărea. În lipsa acestor informații, Curtea consideră că era irațional să se ceară reclamantului, care nu

era un profesionist în drept, să formuleze, într-un termen extrem de scurt, o contestație în anulare.

39. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că reclamantului nu i se poate reproșa, potrivit afirmațiilor Guvernului, că nu a încercat să epuizeze recursul prevăzut de art. 386 din codul de procedură penală date fiind circumstanțele deosebite ale prezentei cauze.

40. Reiese că excepția preliminară a Guvernului trebuie respinsă.

2. Alte motive ale inadmisibilității

41. Curtea constată că această parte din plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie așadar să o declare admisibilă.

B. Asupra fondului

a) Argumentele părților

42. Guvernul consideră că reclamantul nu a dovedit că nu era la curent cu data examinării recursului. În această privință el consideră, pe de o parte, că era incredibil ca fosta sa soție, care a primit citația să se prezintă, să nu-l fi informat. Pe de altă parte, el subliniază că reclamantul recunoaște că a cerut informații telefonice la grefa Curții Supreme de Justiție.

43. Guvernul insistă apoi asupra faptului că a fost numit un avocat din oficiu pentru reclamant care a pledat în favoarea respingerii recursului Parchetului.

44. În fine, Guvernul consideră că dreptul intern oferea reclamantului o șansă reală de a obține redeschiderea procesului dacă ar fi deschis o contestație în anulare în termenul prevăzut de lege.

45. Reclamantul susține că nu era la curent cu data fixată de Curtea Supremă de Justiție pentru examinarea recursului. El expune faptul că după divorțul lor exista o situație conflictuală între el și fosta sa soție și că aceasta din urmă nu l-a informat asupra datei audierii.

46. El susține de asemenea că nu a putut obține telefonic informațiile necesare, datorită unei erori de transcriere a numelui său pe lista de audieri a Curții Supreme. Potrivit reclamantului, corespondența ulterioară cu grefa Curții Supreme confirmă această eroare.

47. Reclamantul invocă apoi faptul că apărarea asigurată de avocatul din oficiu nu ar putea fi considerată eficientă și adecvată.

48. În fine, el reiterează faptul că a introdus o contestație în anulare, dar că Curtea Supremă a refuzat în mod arbitrar să o examineze și a trimis-o la Tribunal.

b) Aprecierea Curții

49. Curtea amintește că, deși nu este menționat în mod expres la paragraful 1 al art. 5, dreptul « acuzatului » de a participa la audiere decurge din obiectul și scopul în sine al articolului. De altfel, alineatele c), d) și e) ale paragrafului 3 recunosc « oricărui acuzat » dreptul « să se apere el însuși », « să întrebe sau să solicite audierea martorilor » « să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere », lucru care nu se permite deloc în prezența sa (*Colozza împotriva Italiei*, Hotărârea din 12 februarie 1985, seria A nr. 89, pag. 14, paragraful 27 și *Sejdovic împotriva Italiei* [GC], nr. 56581/00, paragraful 81, CEDH 2006-...).

50. Dacă un proces care se derulează în lipsa inculpatului nu este în sine incompatibil cu articolul 6 din Convenție, reiese totuși că denegarea apărării atunci când un individ condamnat *in absentia* nu poate obține ulterior ca o instanță să statueze din nou,

după ce l-a audiat, asupra temeiniciei acuzației în fapt ca și în drept, atunci când nu s-a stabilit că a renunțat la dreptul său de a compărea și de a se apăra sau că a avut intenția de a se sustrage justiției (*Colozza*, citată anterior, pag. 15, paragraful 29 ; *Somogyi împotriva Italiei*, nr. 67972/01, paragraful 66, CEDH 2001-VI ; *Sejdovic*, citată anterior, paragraful 82).

51. În cazul în speță Curtea constată că nu se contestă deloc că notificarea citației de a compărea la domiciliul fostei soții a reclamantului era consecința unei erori. Guvernul susține numai că reclamantul ar fi putut fi informat asupra datei ședinței prin alte mijloace.

52. Curtea amintește că avizarea unei persoane asupra derulării urmăririlor demarate împotriva ei constituie un act juridic de o asemenea importanță încât trebuie să corespundă condițiilor de formă și de fond capabile să asigure exercitarea efectivă a drepturilor acuzatului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *T. împotriva Italiei*, Hotărârea din 12 octombrie 1992, seria A nr. 245-C, pag. 41, paragraful 28). O cunoaștere vagă și neoficială, ca cea sugerată în cazul în speță de Guvern, nu ar putea fi deci suficientă.

53. Reiese că reclamantul nu se afla în situația unui inculpat care a primit o notificare personală și care, în mod neechivoc, a renunțat să compară și să se apere.

54. În privința apărării asigurate de avocatul numit din oficiu, Curtea relevă că acesta a fost desemnat pe loc, că nu cunoștea nici dosarul nici clientul și că nu a beneficiat de timpul necesar pentru a se pregăti deoarece Curtea Supremă a soluționat recursul cu ocazia primei și ultimei ședințe (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Goddi împotriva Italiei*, Hotărârea din 9 aprilie 1984, seria A nr. 76, pag. 12, paragraful 27).

55. Reiese că apărarea asigurată de avocatul numit din oficiu nu poate fi considerată drept eficientă și adecvată.

56. Câtă vreme Guvernul se sprijină pe posibilitatea reclamantului de a introduce o contestație în anulare, Curtea nu poate decât reitera observațiile pe care le-a formulat deja în cadrul excepției preliminare examinată mai sus.

57. În lumina celor de mai sus, Curtea concluzionează că reclamantul, care a fost judecat în contumacie de Curtea Supremă de Justiție și despre care nu s-a demonstrat că ar fi încercat să se sustragă justiției sau că a renunțat în mod neechivoc la dreptul de a compărea, nu a avut posibilitatea de a obține ca o instanță să statueze din nou, după ce l-a audiat cu respectarea drepturilor la apărare, asupra temeiniciei acuzațiilor aduse împotriva sa.

58. Prin urmare, în cauză s-a încălcat art. 6 alin 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 5](#) din Convenție

59. Invocând art. 5 din Convenție, reclamantul se plânge, pe de o parte, de ilegalitatea arestării sale preventive la 4 octombrie 1999 și, pe de altă parte, de închiderea sa pentru ispășirea pedepsei la 9 mai 2001.

60. În privința pretensei ilegalități a arestării sale preventive, Curtea constată că reclamantul a fost închis printr-o ordonanță din 4 octombrie 1999 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj-Napoca și că a fost pus în libertate la 3 decembrie 1999.

61. Curtea constată că ordonanța de arestare preventivă datează din 4 octombrie 1999, adică peste șaiszeci de zile înainte de introducerea cererii, la 21 iulie 2001. Reiese că acest capăt de cerere este tardiv (*mutatis mutandis*, *Mujea împotriva României*, nr. 44696/98, decizia din 10 septembrie 2002).

62. În privința pretensei ilegalități a încarcerării în vederea ispășirii pedepsei, Curtea constată că aceasta a avut loc în temeiul deciziei definitive a Curții Supreme de Justiție din

27 februarie 2001. Prin urmare, ea constată că reclamantul a fost în stare de detenție după condamnarea de o instanță condamnată, privare de libertate care este prevăzută de art. 5 alin. 1) a) din Convenție.

63. De altfel, în măsura în care reclamantul ar susține că starea sa de detenție nu era « legală » datorită absenței sale cu prilejul examinării recursului, Curtea amintește că substanța acestei plângeri a fost deja examinată din punct de vedere al art. 6 alin. 1 din Convenție.

64. Acest capăt de cerere trebuie deci respins în conformitate cu art. 35 alin. 1, 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

65. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

66. Reclamantul cere 15.738,91 euro cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit, constând în pierderea salariilor între 1999 și 2006. El cere de asemenea plata sumei de 300.000 euro cu titlu de prejudiciu moral. El susține că din cauza detenției starea sa de sănătate s-a degradat și că nu mai poate ocupa un post cu răspundere înaltă la serviciu.

67. Guvernul roagă Curtea să respingă aceste pretenții, considerând că nu sunt justificate și nu au nicio legătură de cauzalitate cu pretensele încălcări ale Convenției.

68. Curtea consideră mai întâi că atunci când o persoană particulară a fost condamnată la sfârșitul unui proces afectat de încălcări ale cerințelor art.6 al Convenției, ca în speță, un nou proces sau o redeschidere a procesului la cererea interesatului reprezintă în principiu un mijloc adecvat de corectare a încălcării constatate (a se vedea *Sejdovic*, citată anterior, paragraful 126).

69. Curtea relevă apoi că singura bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în cazul în speță în faptul că reclamantul nu a putut beneficia de garanțiile art. 6. Desigur, ea nu ar putea face speculații asupra rezultatului procesului în caz contrar, dar nu consideră irațional să creadă că interesatul a suferit o pierdere de șanse (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Colozza*, pag. 17, paragraful 38). La asta se adaugă un prejudiciu moral pe care constatarea Convenției care figurează în prezenta Hotărâre nu este suficientă pentru a-l remedia. Statuând în echitate, așa cum o cere art. 41, ea alocă reclamantului 5.000 euro, toate capetele de acuzare reunite.

B. Costuri și cheltuieli

70. Reclamantul cere 315,05 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și 2.880,53 euro pentru cele suportate în fața Curții.

71. În privința procesului în fața instanțelor interne, el prezintă chitanțe atestând plata sumei de 830 lei românești (RON) drept onorarii ale avocaților și 7,40 RON cheltuieli de judecată, adică în total în jur de 237 euro. În ceea ce privește procesul în fața Curții, reclamantul prezintă copia unui contract de asistență juridică în sumă de 2.300 euro și chitanțe atestând plata sumei de 32,80 RON (adică în jur de 10 euro) cheltuieli poștale.

72. Guvernul contestă în parte sumele cerute, susținând că reclamantul nu a prezentat acte doveditoare.

73. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor.

74. În cauză Curtea consideră că reclamantul nu a depus acte doveditoare care să ateste plata tuturor sumelor cerute. În plus, ea relevă că reclamantul a beneficiat de 850 euro drept asistență judiciară din partea Consiliului Europei.

75. Ținând cont de datele pe care le deține și de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră rezonabil să aloce reclamantului 1.500 euro pentru toate cheltuielile reunite, scăzând cei 850 euro încasați drept asistență judiciară.

C. Majorări de întârziere

76. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. respinge excepția preliminară a Guvernului ;

2. declară cererea admisibilă în privința plângerii întemeiată pe art. 6 din Convenție și inadmisibilă pentru rest ;

3. hotărăște că s-a încălcat art. 6 din Convenție ;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție,

sumele următoare, care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data plății :

i. 5.000 euro (cinci mii euro) pentru prejudiciul material și moral ;

ii. 1.500 euro (una mie cinci sute euro) pentru costuri și cheltuieli, scăzând cei 850 euro (opt sute cinci zeci euro) încasați de la Consiliul Europei drept asistență judiciară;

iii) orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit sau taxă asupra sumelor respective ;

b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 25 martie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

